

Pest 1860. vasárnap. Julius 8-án.
Megjelen minden vasárnap másfél nagy íven.

2. köt. 15. sz.

Előfizetési díj fél évre 5 ft. 25 kr., egész évre 10 ft. 50 kr.
Előfizetheti: Werfer Károly kiadónál feldunator 10. szám alatt, és minden es. kir. postahivatálnál.

Dombóvár.

— Tolnamegyében. —

Dombóvár, nevét a híres Domból családtól örökölte, — nyugoti részén láthatók evárnak régi dűldezett falai, melyek valaha Dombói és Verbőczy Istvánnak lakhelyül szolgáltak. E családnak két utóda Pál és János testvérek, mindketten híres törvénytudók, Kapos és Sió folyók között fekvő földeknek örökös urai voltak. Dombó Pál, kiről Timon történetirő azt mondja, hogy Hunyady Mátyás koronázásakor mint főlovászmester volt jelen, mint híres törvénytudóra, II. Ulászló idejében többekkel együtt a magyar törvénykönyv átvizsgálása bizottat.

Dombó Pál agykórbánhalt meg, hült tetemei Felső-Nyéken az akkori időben ott fenállott kolostor templom sírboltjába tették le. — 1760. évben a már romba dőlő kolostor templomának kövei elhordattak s midőn az alapköveket felszednék, sírboltra akadtak, melyben egy kőkoporsó találtatott ezen körirással: Dombó Pál teste vagyon itt,

ki azon tartománynak, melyet a Balatonból kifolyó Sió és Kapos vizei körülfolynak, volt örökös ura.

Dombó Jánosról az oklevél azt mondja, hogy Verbőczy Istvánnak Örzse nevű leánya volt hitvese.

Verbőczy nejjével kapta Döbröközt, ennek halála után sok évig özvegy maradt; meghalván Örzse leánya, Dombó János, hogy örököszt maga után hagyhasson, második házasságra lépett, és eljegyezte magának özvegy Herczeg Katalint, — a házassági esketést

Döbröközön tarták, melyre Nádasdy Tamás is meghívták.

Dombó János örökös nélkül elhalván, Verbőczy István vevé által Dombó várat; itt több ízben tartózkodott, sőt tartományi gyűléseket is tartott mint alnádor.

Dombóváron I. Ferdinánd király idejében hazánk atyjai tartományi gyűléseket tartottak. Ily tartományi gyűlések szorosbb értelemben Magyarországon régi időktől XVII. század végéig, még I. Leopold korát is ide véve, gyakorlatban voltak. — Tartattak pedig az ország bizonyos táján vagy részén, — mely tartomány régi műszóval fejeztett ki, nemesége és törvényhatóságai által, a haza veszélyesebb körülményeiben, és leginkább honvédelmi vagy a kormányt veszélyező esetekben.

Dombóvára a gátról oda nézve balfelől, mely most is emeltebb, volt a város, mint némely nevezetesebb mérnökök vélekednek, kik a hely-

Dombóvár

színét megvizsgálván, a több ízben tett ásások után véleményük megerősített, mellette jobbfelől folyt a Kapos vize, oly keskeny árokban, hogy átálléni könnyen lehetett, — lakosai, mint a szóbeli hagyomány bizonyítja, magyarok voltak. A vár mellett templom s plébánialak lelkészszel.

Dombóvár egy volt a legnevezetesebb várak közül, kitetszik abból, hogy a hozzá közelítő ellenség megrohanásakor szégyennel távozni kénytelenített. Védelmére valának a körül fekvő várak gyégyeres órságoi, nyugotfelé Daruvár, délnek Egervár, délkeletnek Földvár, keletnek Hársvár.

A mohácsi vésznapok előtt látták a honnak fiait fejük fölött sűrűn tornyosulni a pusztító tóztó vihar fellegeit, s még sem egyesültek, hanem magán érdek, s főleg uralgási vágy szövénnyeibe merültek — egy makacs párt a nevzetelt anarchoi szakadásokra oszlatta, melyeknek az lett vége, hogy a török erő óriási hatalomra nőtt, s nagy hadal hazánk határait átlépven, Mohácsra jött 1526-ik évben, hol augusztus hó 19-én Magyarországot vértetetővé tétetett. Minden ellentállás rohamában összeszelező erővel nyomult elő a fél hold hatalma, és maga országunk fő- és székvárosa a laza nagyobb részével együtt vaskarral volt hajtva a barbárok nyomasztó és alacsonyító jármá alá.

A mohácsi vész után Dombóvár sem maradt ment, — mert, mint Fessler mondja, Mahomed Földvárnál átlépven a Dunát, elfoglalta Simontornyát, Ozorát, s a Kapos mentiben minden erősitett helyeket, s ellentállás nélkül haladt egész Dombóvárig.

Dombóvár elfoglalása után egy basa Dombóvárat lakásul választá, és száz éven át háborítlanul gyakorolta zsarnoki hatalmát a szegény lakosokon. A jó ivó viznek szüke miatt sokat szenvedtek a vár lakói, — ennek könnyebb megszerzése végett a vár kormányzója a szőlőhegy alján levő forrás vizét ólomcsöveken egész a vár udvaráig vezette.

A vár népszerűsége volt, nyugot felé igen magas és erős toronyfal állott, alatta 3 kapu, előtte nagy árok, és azontúl éjszaka felé sorjában emelkedtek a szép házak; a várnak északi része 3 emeletű volt, — középső és felső emeletben 4 nagy terem; északnyugotnak torony, mely alatt kamara, napkelet felé egy alkalmas torony erős fallal, melyen kőből folyosó, — déli része is 3 emeletből állott, minden lépcsők, valamint ajtó és ablakszárak faragott kőből valának, a várból volt 30 ajtó és 62 ablak.

Ezen vár földalatti boltozatának egyik része a török idejében börtön vala, melyben sok magyar foháskodott szabadulásáért; egy ifjú magyar nemes, ki e börtönben zárva tartatott, írásba foglalá szenvedéseit, mely írás a dombóvári tisztartói lakban többeknek mutatott és tartalma felolvastatott, minek holléte már nem tudatik.

1683. évben a török nagyvezír Kari Musztafa 300 fegyverrel Bécs alá szállott, de ott leginkább Szobjeszky János lengyel király ügyessége tőkéletes győzelmet vitt a törökökön; másod ízben Párkánynál is megveretett; e kettős veszteséggel a törökök bátorossága megtörött, és serögük is tetemesen megfogyasztott. Midőn 1686. június 18-án Magyar- és Németország fiai Budavárát be-

vették volna, látván a törökök, hogy Magyarhonban nincs maradásuk, a dombóvári török kormányzó a körül levő helységeket elpusztított, a vár némely keresztényektől felgyújtatván, leégvén tejeje, többé fel sem is építetett. Magyar lakosait rablánczra fűzve hajtotta mint barmokat Stambul felé; de a Metsék erdeiben némelyek lerázván a lánczokat, bujkálna visszatértek, és a nyergesi erdőségekben földből ásott lyukakba magukat meghúzták. Csendesülvén a harczi fellegek viharai, felkeresték előbbeni helyüket, fából kezdének gnyuhókat építeni; s emelni a vár falai körül.

A baranyai hídon túl, ott, hol most is keresztfa áll, a szőlők felé menve, mintegy század előtt nagy homokdombok álltak, melyek szétszórtaván, alattuk sok emberesontokra találtak, a templomban lévő koponya is onnét vétetett ki, mely midőn halotti szent mise tartatik, a gyászravatálra tétetik.

Kiállott szenvedések után az unokák elődeik hamvaiból phönixként feltámadva, idővel elszaporodtak. A lapályból fel a dombra vevék magukat, vesszőkből font faházakba telepedtek; utóbb jobban szaporodván a nép száma, templomot építettek szent László király tiszteletére.

A várnak még csak két oszlopmaradványa van, mint az itteni rajzban látható.

E fényes várnak, hol hajdan a hazának sorsa felett tanácskoztak, és itütek, jelenlegi földes ura a hatalmas hg. Eszterházy-Pál, kinek kegyessége lakosainak jólétében sok oldalról nyilatkozik, — lakossága tiszta magyarság, a táj felette regényes.

Horqueto, a rabló.

(Folytatás.)

II.

Két év mult el Don Cesar meggyilkoltatása óta. Nem akarjuk mondani, hogy Donna Luisa elfeledé őt, hanem ez idő alatt sorsába bele szokott; de lassanként a hiuság, mely tann egyetlen hibája volt, felüté nála újra fejét; férje életében, a szomorú időviszonyok által annak csirái csak lenyomva és visszafojtva, de korántsem végképen kiirtva — valának. Most igen gyakran lehele őt látni a színházban, estélyei mindig népesebbek s zajosabbak lettek, és ő e körben újra vidám- és boldognak érzé magát.

Nem így volt ez Concettánál. Ő atyját gyöngéden szereté, s emléke is mindenkor szent volt előtte; erős lelkének egyetlen kivánsága volt csak, atyja halálát megboszulva látni. Spanyolhon tiszta, derült ege testének kollemeit korán kifejeleszté, s a szerencsétlenség, mely őt éré, sokat segített szollemének kora értségére is. Fekete, ragyogó szemei semmit sem vesztettek az ifjúsági tűzből, mégis egész viselete arra mutatott, hogy ő az életet komolyabban tekinti, mint anyja.

Concettának sohasem ötlött eszébe, külbáját fitogtatni; nem volt egész lényében semmi negélyzés, semmi tulzosság, hanem minden modorából s viseletéből a legegyszerűbb természetesség tünt ki. Anyjának nagy boszúságára, — a ki őt minduntalan sürgette, hogy e bizonytalan időben férjét és egyszersmind védőt választana magának, — mindazon gaz-

dag és nemes ifjakat, kik kezéért esdének, visszautasított.

„Ezen uracsokak igen könnyelműek, hiúk, s elbizakodottak,“ szóla egy napon anyjának. A hadisten szeretetreméltó fiait, kik neki udvaroltak, s kik előtte büszke szavakkal dicsékedének, és előljáróik iránt oly alázatosak valának, — Concetta nevetve „kényur rabszolgáknak“ nevezte el. Néhány gazdag kereskedő is esengett keze után; de hogyan lehetett volna a magas lelkületű, büszke spanyol főrangú hölgy neje egy oly embernek, a ki mindig azon törné fejét, hogyan nyerhet egy darab aranyat?

Azalatt Corcetta 15 éves lett, s Donna Luisa mindig gyakrabban kezdé őt sürgetmi férjválasztásra.

„Kedves anyám, hagyj engem melletted maradni,“ szakítá félbe egykor Concetta, anyja sürgetéseit; — „hisz senki nem háborítja nyugalmunkat, te szeretet a vig társaságot; ez nem hiányzik; én pedig — magam részéről — elég örömet találok tanulmányaimban, s ha elfáradok, a zene mellett pihenem ki magamat.“

Soha nem megyek oly férfhoz nőül, a kit nem szeretek — s ugyan nevezv a hozzánk járó ifjak közt csak egyet is, a ki megérdemelné hogy szeretessék! . . .“

„Andalusianak nemes ifjai nem hevernek-e lábaidnál?“

„De valjon van-e csak egy is köztük, a ki engem önzéstelenül szeretne? Ki ismeri közülök valódi én-emet? Melyiknek van fogalma, világ- és életnézeteimről? Ők piros arczomat, mindenekelőtt pedig hozományomat imádják! Egyébiránt, kedves anyám, — van már valaki a kit — szeretek,“ tevő hozzá a szép hölgy lesütött szemekkel, de minden pírulás nélkül.

„Ki az?“ kérdi bámulva az anya.

Donna Concetta könnyedén megrázta fejét s mosolygott.

„Ki az?“ — ismétlé signora di Louvreda.

„Hiába törm fejemet, senkit sem találok, kinek a szokottnál barátságosabb arczot mutatna. Mondd meg hát, kedves leányom, ki igazta le szívedet?“

A kérdezett hallgatag maradt.

„Tehát egyetlen leányom nem tart engem bizalmára méltónak?“ mondá az anya fájdalomtelt hangon.

„Hogyan nevezhetném őt meg neked,“ jegyzé meg végre Concetta — „mikor magam sem ismerem.“

„És mégis állítod, hogy már választottál? — Hogy értem ezt?“

„Én szeretni fogom őt. — Te nagyon gyöttesz, jó anyám,“ — válaszolá hevesen a leányka.

Néhány pillanatnyi hallgatás után folytató a leány, ünnepélyes hangon:

„Jó, kedves anyám, mindent el fogok neked mondani, hanem ne nevez ki azután, sem határozatomtól, mely szívemben erős gyökert vet, ne igyekezzél eltántorítani.“

Én azt fogom szeretni, a ki atyám halálát meg fogja tudni bosszulni. Más jeggyűrűt nem fogok viselni, mint melyet atyám, újján viselt s mely tőle gyilkosa által elrablatott.“

Az anya elsápadt.

„Kedves leányom,“ szóla azután kis vár-

ta — „attól kezdek félni, hogy egy férjről igen hibás fogalmad van! Igaz, miszerint a gyalázatos Murviedro nem érdemes, hogy éljen — hanem ő igen hatalmas, neve a francziák ijedelmé. — Kinek lenne elég bátorsága ily körülmények közt e módon férjeddé lenni?”

„Jól van, kedves anyám!” válaszolá Concetta; „ha e földön nem akad számomra férj, akkor az égben keresek és találok egyet. — Isten az ártatlan vért meg fogja tudni bszulni.

Én elhatároztam, — kezemet atyám vére megboszulójának nyújtani, vagy pedig fejtemre falyolt tízti!”

Donna Luisa hallgatott és gondolkodott, azután pedig mondá:

„Ha határozatod szilárd, ajánlhatok én neked férjet, a ki vállalkoznék föltételeidet teljesíteni. Mit vélsz Manzorés-ról?”

„Azon sápadt arcú, epedő szemű, gyöngye ifjúról? Ő mondá ugyan, hogy engem szeret, de hisz ő atyám legközelebbi rokona, és halálom után, a nélkül, hogy nőül venne, minden örökségem egy is reá szállna. — S ő lenne az, a ki kívánataimnak eleget tenne? Ő, a költő?” —

„Ne beszélj róla oly kicsinylőleg, ő szeret téged, és ha valaki szeret — —

„Nem érezted még eddig iránta szerelmet?”

„Nem tudom, jó anyám — eddig még nem ismerem azon érzést, mely szerelemnek neveznek; a mit hallottam róla, vagy könyvekben olvastam, nem talált szívemben viszhangra. Ha van bátorsága, fogom őt szeretni.”

III.

E párbeszéd után néhány nap múlva signora Louvedránál estély volt, és signor Manzorés szintén jelen volt. A társalgás vig és elég hangos volt arra, hogy Donna Luisa, a nélkül, hogy valaki a jelenlevők közül észre vette volna, Manzorés-t egy kézmozdulat által félreintve, egy mellékterembe vezette és így szólá hozzá:

„Végre csaltam már ki Concettából nyilatkozatot. Ő az ön kívánatainak, melyek egyszerűsége az enyéimé is, nem monda ellent, hanem — —

Itt donna Luisa kozlé ifjú rokonával a föltételeket, melyek alatt Concetta férjválasztásra elhatározta magát. Manzorés eleinte elcsüggedt, de összeszedve magát, válaszolá pártfogónéjának:

„Engedjen gondolkodási időt — fog az menni. — Előbb szabad bejáratom volt Murviedro várába, — ezt újra kieszközölhetem. Törtenjék bár mi — tudom, mi utat kell választani.”

Erre visszamentek a terembe, s Manzorés csakhamar lelt alkalmat, szép hugával magánosan beszélhetni, de bármí ügyesen vitte is szerepét, Concetta mégis gyanakodott, hogy anyja neki titkát — és pedig csak fölületesen — elárulta.

„A gyilkosnak halni kell, az igaz,” mondá Manzorés, „hanem ily nehéz vállalatnál időre és okosságra van szükségünk; mert csak csel által lehet boldogulni, ha ugyanis valami kedvező pillanatot kihasználunk — —

„Csel által!” szólá a leány, a fiatal embert erő, büszke pillantással végig mérve.

„És hogy máckép? Ő csak nagyszámú örsereg kíséretében szokta várát ott hagyni;

itt tehát legelőször is azon kell dolgozni, hogy bizalmát megnyerjem, s legkisebb gyanúra sem szolgáltassak okot, hogy először tervemet, melynek sikerével életem legnagyobb boldogságát vásárlandom meg, kivigyem, s másodsor, hogy barátai bszuljának ne tegyem ki magam. A méreg kitűnő eszköz lenne.”

„Mit beszél ön!” szóltá őt félbe Concetta; „nyilvánosnak kell a bszulásnak lenni! Én láttam atyám véret folyani, gyilkosát is akárom látni; az nekem mindegy, golyóval vagy karddal — de a méreg csak a gyávák fegyvere. — Kerüljön engem ezután! nem ön azon ember, a kit keresek!”

„De, — kedves húgom, őt nyilvánosan megölni! ön halálomat, s nem boldogságomat óhajtja!”

„A halálom, melyet ön Murviedrónál használni akart, eléggé meg lenne fizetve azon erszény által, melyet a gyalázatos, gonosz tétének véghezvitele után, a földre dobott, s mely magam sem tudom, hová került. — Ne gondoljon ön Murviedróra, ne Concettára. Azon férfinak, kinek nevét viselni fogom, bátorságáról és szilárdságáról meg kell győződve lennem!”

E szavakkal eltávozott Manzorés-tól, s fúrge délnkséggel az általa elhagyott körbe lépett. Manzorés is visszatért oda, s rossz hangulatát, mely akarajta ellen is nyomta lelkét, lehetőleg elrejtve, mint gyakran szokta tenni, a társaságnak egy castillai kiejtésben írt költeményt olvasott fel; mely után nem sokára feloszlott a társaság.

(Folytatása követik)

Lipsey László.

Az özvegy asszony lánya.

Vas Gerebentől.

(Folytatás.)

A nagyszony az intének felét is alig hallotta, már elfogta a bünbánás, — haa tisztelendő ur kiszabta volna rá a favágást, örömet teljesítene, ha összedöntene egy mérő kölest egy mérő mákkal, hogy azt különválogassa, a fáradság munkát térdén állva elvégezné; de a tisztelendő ur megelégedett a jóságos nagyszonynak könnyével; mert azok szívből fakadának. Én ugyan részemről legkeményebb büntetésnek tartottam volna, hogy a nagyszony egy egész napig hallgasson; de ez már emberölés volna; mert ha napközben meglátta volna, hogy valamelyik cseléd ráütött volna egyik igavonó ökörré, és ő ezért nem mondhatta volna, hogy: te, gazember, nem gondold meg, hogy úgy megver az Isten, hogy annak a szegény pára jószágának bőréből talpálják meg egykor a sarudat, és a hol most megvágtd, két hónappal előbb lyukad ki; — mondom, ha ezt vagy ilyent nem mondhatna, bizony szörnyet halna.

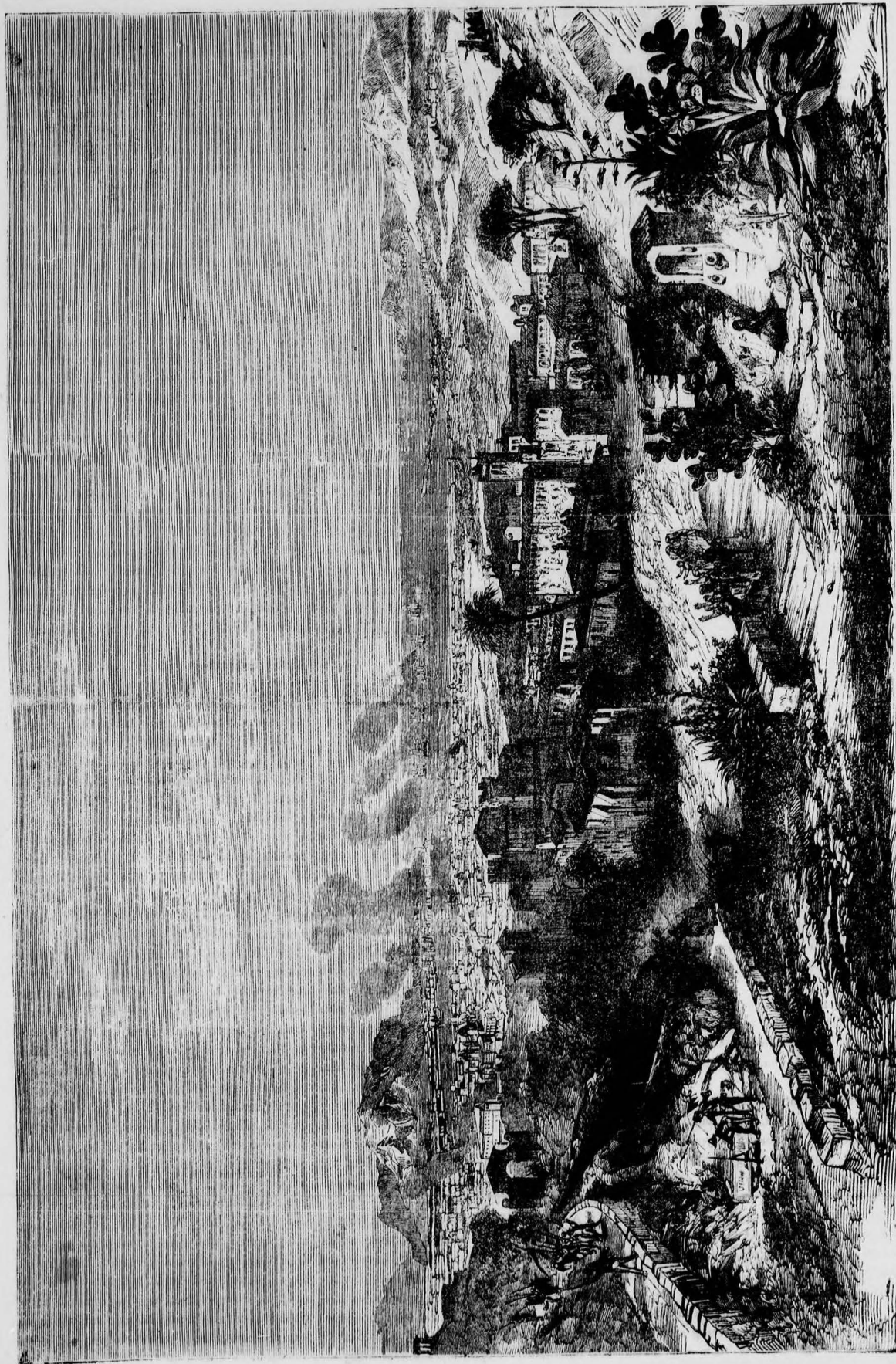
A tisztelendő urnak esítitgatásai fokont mérséklék a fölösleges zajgást, a kis lányunk értelme, a böles öregnek tanulságos példázataival, a szükséges tudományok világos magyarázatai mellett, észrevehetőleg fejlett, és az anyát nem ritkán úgy meglepé, hogy a jobban és böleseséggel növekedő lányunk elmékedéseit épen oly örömet hallgatá, mint a tisztelendő urét.

A hosszú téli esték beszorították a leány-cselédeket a fonóba, hova máskor kinből mentek; mert a meleg szoba elszundikáltatta őket, és az ilyen ragadós nyavalyát jéghideg leány orvosolta a nagyasszony. A növekedő leány elébe is rokkant tett a nagyszony, s ez estekre most már a falubeliek is fülkéredzkettek, hallgatni a kisasszonyt, ki a megtanult jóból annyit el tudott mondani, hogy a mi maradék a szolgáltók fejében is megragadt, a béresek is hialzták rajta az eszköket.

A falubeli asszonyok a fonás alatt egy ízben valami kis pletykafélet beszéltek el, milyenek az asszony-nép hűséges hallgatója, ha nem igaz is, vagy a rágalmozót hibáztatják is, — és a fonók közül egyik éltes asszony nagy sopánkodással mondá, hogy ez mily szörnyti gonoszság, a kisasszony alkal-milag ebből a következő tanulságot vonta ki:

„Sára néni, — ennek is van ám valami jó oldala, — mondja a kisasszony, — a szegényeknek szüksége fölébreszti a jótékony-ságot, a jó szívű ember meghallgatja az el-hagyatottnak panaszát, s ha meg nem tudja is magyarázni, miért éreszté az Isten a szer-vedőre a csapások ostorát, eszébe jutnak a jó tanítások, melyeket valaha szülőtől, tanító-tól hallott, számot vet erszényével, vagyo-nának bőségét úgy tekintí, mint rábizott ál-dást, és mivel a világ intézje láthatatlansá-gában nem nyújtogatja az erszényt, valami sugalat által buzdítja a jó embert, segéljen felebarátján, s ezen jó ember által ad hatható segedelmet. A tél kemény hidegével minden évben beszorít bennünket, rövid eszünkkel zugolódunk is a télnek keservei ellen; de az anyaföld a hó alatt kinyugossa magát, a ta-vali esztendőben fölturuk, bevetettük maggal, élelmünkért ásóval, kapával, szántóvasal hasi-tottuk, erejéből táplálásunkra sokat csikartunk ki, most a természet vastag hóval fűdi el, sőt ane-künk elviselhetlen hideggel is védi, hogy hozzá ne férhessünk és békét hagyjunk neki, így gyűjt új erőt a jövő nyárra, s így ad megint jó természet a következő évben. Mindennek meg-van tehát a szülő oka, hiában semmi sincsen, még az a kis rágalom is, mi az emberek kö-zött egyszer-másor sérelmet okoz. Nem aka-runk azt mondani, hogy a sok a hasznos és dí-csérendő, de ha a rossz, mint kárhözatos büntetésre méltó, a jobbnak példájává és elret-tentőjévé válik. Ilyen meglévő rossz a rága-lom, az emberszólás; az embereknek sok ke-serítést okozott, mint a túske, mely a járó-kelőnek lábát megsebzí, de a kerítésen hűsé-gesen védi veteményeinket az apró tolvajok ellen, — úgy találjuk meg hasznát az embe-rek véleménymondásának is. Ez őzsi meg a gyalrlót sok botlástól, a rossz akaratut a go-nosz cselekedetétől, mert tudja, hogy az embe-rek meghallják, adják-veszik a szót, és né-hány óra alatt az egész helység kimondja rá, hogy lelkiismeretlen, gonosz ember. Senki sem óhajtja, hogy róla így beszéljenek, még a legrosszabb ember is örömet magára vesz takarónak egy kevés dicséretet; igaz ugyan, hogy a dicsékedő emiatt a koldusnak is ugy nyújtják a segedelmet, hogy a szomszéd a ke-ritésen át meglássa; de ha már valamit tenni kell az embernek, inkább tegyen jól némi hűségéből és a dicsé-et reményében, mint go-noszat elítölva és oly ügyesen, hogy mécs-

PALERMO.

eset keresve sem lelik meg nyomát. Sok ember állna boszut, kemény boszut; de fél az emberek véleményétől, azaz: mint a helységben mondják: az emberek nyelvével, — és így megfontolól, tartózkodól lesz, és egy rozsz eselekedettel kevesebb terem az életben. Némely ember rezszeskedni, pazarlani szeretne, a ezifra ruha is kedvére volna; de fél az emberek nyelvével, hisz az mindjárt kutat, hol vette a pénzt? miből került? ez nem jó uton került, . . . ilyenektől fél, és ha már nem tudott jó ember lenni saját erköléséből, mégis megmaradt a jó uton másoknak gyengesége, azaz: véleménye, vagy a mindennapi szóval mondva: mások nyelve miatt. A jó Isten, mint mondanám, mindent az emberek keze által tesz, — így állított ki bennünket egymás mellé strázsának, én vigyázok a szomszédomra, az vigyáz én rám, s ha én jó vagyok, ő sem akar alábbvaló lenni, — ha rossz uton járok, tele torokkal lálmázza, milyen elvetemedett vagyok én. Ilyen az élet, kedves Sára néni, — mondja befejezésül a kisasszony, — keressék meg mindennek okát, így aztán bölesebbek és jobbak is leszünk.

A rokkák vígan pörgének az ilyen beszéd mellett, mert ilyent nem minden utca-sarkon hallottak. Az öregok megkönyezték, a fiatalok örültek, hogy a beszédet nem férfi intézi hozzájuk dorgálásképen, s a kisasszony kedves hangjával, bizodalmas szeretetreméltó ságával úgy adta, mint az anyamadár kis fiainak a buzaszemet, — nem rezzegéssel, mitől a szentegyházban még a legjobb ember is fél.

A nagyasszony, boldogságában áradozott, anyai szívét megillette valami ösmeretlen boldogság, és azon tűnődött, hogy a sokféle imádságos könyvben, hol találni olyan szép imádságot, melylyel az Istennek a gyermeket a legbuzgóbban megköszönhetné.

A kisasszonyt ugy tisztelték, mint valami tündért, mézes szavai a szenvedőket megvigasztalák, és az egész helység büszkén dicsekedett, milyen jóltevőjük és megvizsgátlójuk van. Lassankint a kisasszonynak dicséretes hite nem fért meg a helységben, a szomszédsgában környöskörül elterjedt, jobban, mint Lázárné nagyasszonynak gazdagsága; de azért az emberek erről sem feledkeztek meg, mindkettőnek együtt sok bámulója és sok irigye akadt.

Előbb is mondanám, hogy ezen időtájban Erdély sok viszontagságnak volt tanyája, a törvények mellett az emberek öklöikre is támaszkodának. A jobb móduak a véletlen megtámadtatástól szakadatlan féltek, udvarlakaikat kőfalakkal kerítették, ekkép Lázárné asszonyom is; de legerősebb fallá lőn a helységbelieknek szeretete, és a mint ugy maguk között beszélgették, valami véletlen szerencsétlenségben életükkel is megvédének a nagyasszony házáat és a bentlakókat.

Az idő gyorsan haladt, a kis lányból nagy lány lett, s az anyának házi gondjait részben kezdte magára vállalni. Az utóbbi években a tisztelendő urnak jzán tanócsai élénk lelkében erős gyökeret vertek, élénk esze nem nyugodott meg, folyvást küzdött, hogy önmagától is kitalálja a dolagnak nyitját, legkivált azon ügyeskedett, hogy hírtelen haragu és könnyen ingerelhető anyjának ügyetlen be-

avatkozás, okatlan feleselés, erőszakoló véleménynyel életét meg ne keserítse. Szemlélődésit meggondolva intéző, a szeretet szava volt a legkönnyebb és legkellemesebb eszköz, melylyel a haragot, neheztelést vagy félreértést elkerülhette, — s ennek köszönhető, hogy Lázárné asszonynak készakarva sem lett volna oka és alkalma megharagudni.

A magyar anyákban sohasem tapasztaltam irigységet gyermekeik fejlettsége ellenében. A nagy asszony leányának tökéletességét saját vezetőségnek tulajdonítá, talán nem is igaztalanul, — s ha valamelyik jó ismerőse előtt szóba jött a leány, és értelmességét méltányoltatni hallá: önértettel mondá: nem hiában lár mázta m anyit.

A leány már átlépte a tizenhatodik évet, — senki sem merte gyermeknek tartani, még anyja sem, és egyik ünneppnek délutánján eleresztvén a házbéli eselődéséget a helységbe, nem látatlankodék senki zsirért, vajért, zabért és szénáért, mindenki nyugodott, a nagyasszony bevezette Borbálát elhunyt apjának szobájába.

Ott állt a nagy vasas láda, ez volt a frígnepek szekrénye, furfangos zárral, s ez csak a nagyasszony ügyességének vallotta be titkát.

„Kedves szülöttem, — mondja a nagyasszony a ládához vezetve lányát, és a ládakulcsot mutatva, — Istenben boldogult édes apád e kulcsot oly ritkán adta kezembe, s oly nagy hitre, hogy majdnem keresztet is kellett magamra vetnem. Ezen ládában vannak a fejedelmi pecsétes levelek, melyeknek erejénél fogva bírjuk jószágainkat, minden levélben van akkora pecsét, hogy akarmelyik irigyűnkek éhes száját befogja; de ugy is őrizte apád e ezivakodó, pártoskodó országban, hogy végig teríven hosszú bundáját a ládán, ha támadástól félt, hetekig e kemény ládán aludt. Én, szegény apádnak halála után a „mi atyánkkal őriztem csak, pedig egy részéről azt sem tudom, bü-e vagy bá van ráirva; mert fele pogány diáknynak van írva, elég ostobál; mert csak megmondolhatták volna, hogy tudatlanok és szamarak is kénytelenek az ilyent elolvasni, aztán az emberek azon is összeveszenek, a mit értenek, hát még a mit nem értenek. Még apád életében ráirtam a magam öreg fejtű bütüivel, melyik annóban miféle irományok vannak? osztálylevelek, zálogirományok, szerződésék, adósságok, jobbgyártások, malomegyességek, — együttvére egész talyigáralavó papiros, jó részben molyoknak való, de féltett portéka is, vigyázni kell, hogy az egerek hozzák ne férjenek, mert egy ebédre fél falut megesznek. A mai napon Istenemmel szánot vettem büncimért, egyszerűsáim hálából, hogy téged eladó leánynya nevelhetlek, ki tudja, mikor kell kibujdosnom e siralomvölgyből, nem akarlak a világban feledni, mint valami gyámolytalan vakot, kitirom előtted vagonodat, jör, nézzünk meg minden esomót.”

Ezzel kinyitá a zárt, melynek titkát is megmagyarázá, elővette a esomókat, és azoknak tartalmát átvelezte Borbála előtt.

A magyarájt olvasva megérté, a diákjára boszorkányt ült, kedves gyermekem, egy szóval sem értem, mint a köhögést és az ásitást; de nem merem megmutatni senkinek,

még a tisztelendő urnak sem; mert hátha elalszik ebéd után, aztán álmában elbeszéli, aztán ebből is veszedelem származik özvegyi fejtemre. Itéletnapig nem tarthatom; hanem azt gondoltam, kedves virágszálom, hogy majd egyszer hozzánk is bevetődik olyan ember, kit nem a gulyám és ménesem csalogat ide, hanem azt is megkérdi: van-e eladandó lányom, — no csak ne kerül leányom, anyádat sem dugták ki póznán a padlás végéből, hogy megállásák, — mondja közbe kedélyesen, — ha tehát eljön az a nem tudom ki, persze, valami diákszóban megmártott ember, — annak nyitva állna ez a láda, és az kibetűzné a sok ákombákomból, mennyit lehetne e sok papírossal örege vagy apróra váltani.”

A leveleket állapozák, a diákosakat az anya hírtelen odább löké, mintha azokat hiában nézegetnék. Borbála nem akadékoskodott egész a szerződésék és záloglevelekig. Ezekre kerülvén a sor, minden papirt külön megszemlélt, különösen egyet, melynek fölírása ez volt: Contractus pignoris cum domino meo Sigismundo Báday, ab anno domini 1760 usque ad annum domini 1780. (Zálogos szerződés az én urammal, Báday Zsigmonddal, az Urnak 1760-ik esztendejétől az urnak 1780-ik esztendeig.) Borbála az oklevelet kiterjeszté, a belől levő sorakat nagy figyelemmel nézegeté, utóbb anyira elmélyedé, hogy a nagyasszony elunta a melázást.

„Pénzeses papiros, édes lányom, — akar a dohos gabona, — előről és visszajáról is diákl van, — fordítsunk odább.”

„Kedves anyám, — mondja Borbála, — ne büntess meg haragoddal, ha valamit eltitkoltam előttdéig, — sokszor elszomorodtam, hogy engem hasonvethetnek leánynak mondtál, két esztendő óta meglóptam figyelmedet, tovább nem titkolom, a tisztelendő urtól a diákszót is megtanultam.”

„Ó e, könyves káptalan te, . . . nem féltél, hogy összezavarodol, mint a Bábeltorony-nak építői.”

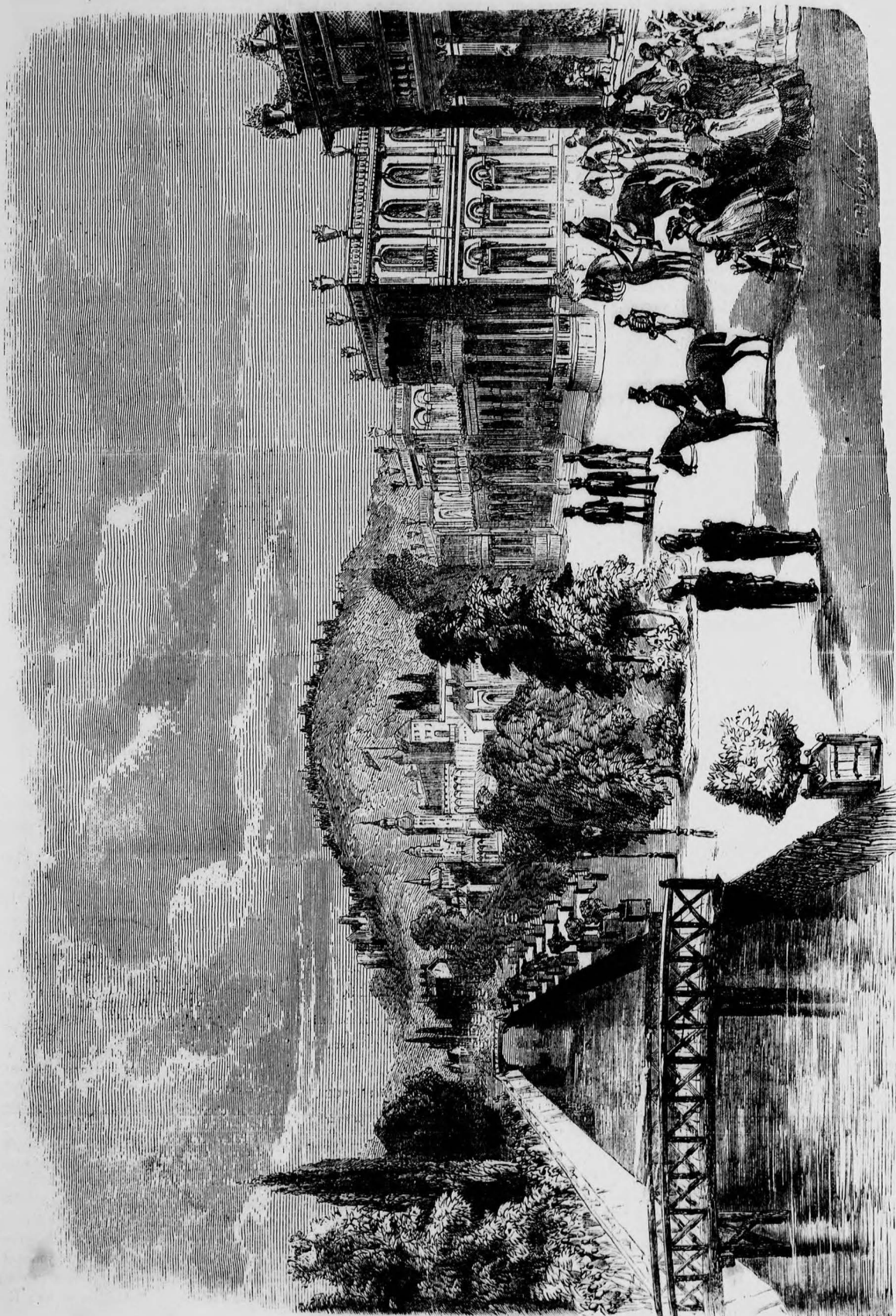
„Az oláh nyelvet kisdéd koromtól tudtam, anyám, annál könnyebben tanultam a diákok, és most az öregből kiolvasám e papírnak értelmét.”

Inkább a kályhába dugtam volna valamennyit, mint két esztendőig gyötörni hagytalak volna a dominék és amicék nyelvével, — túrelmetlenkedik a nagyasszony, — bizony még lekopaszodik fejedről e gyönyörű haj, mit fél Erdélyországért nem adnék, te, rozsz lány, — vágd földhöz mindjárt azt a pénzes esomót, — mert megdagad tőle a fejed.”

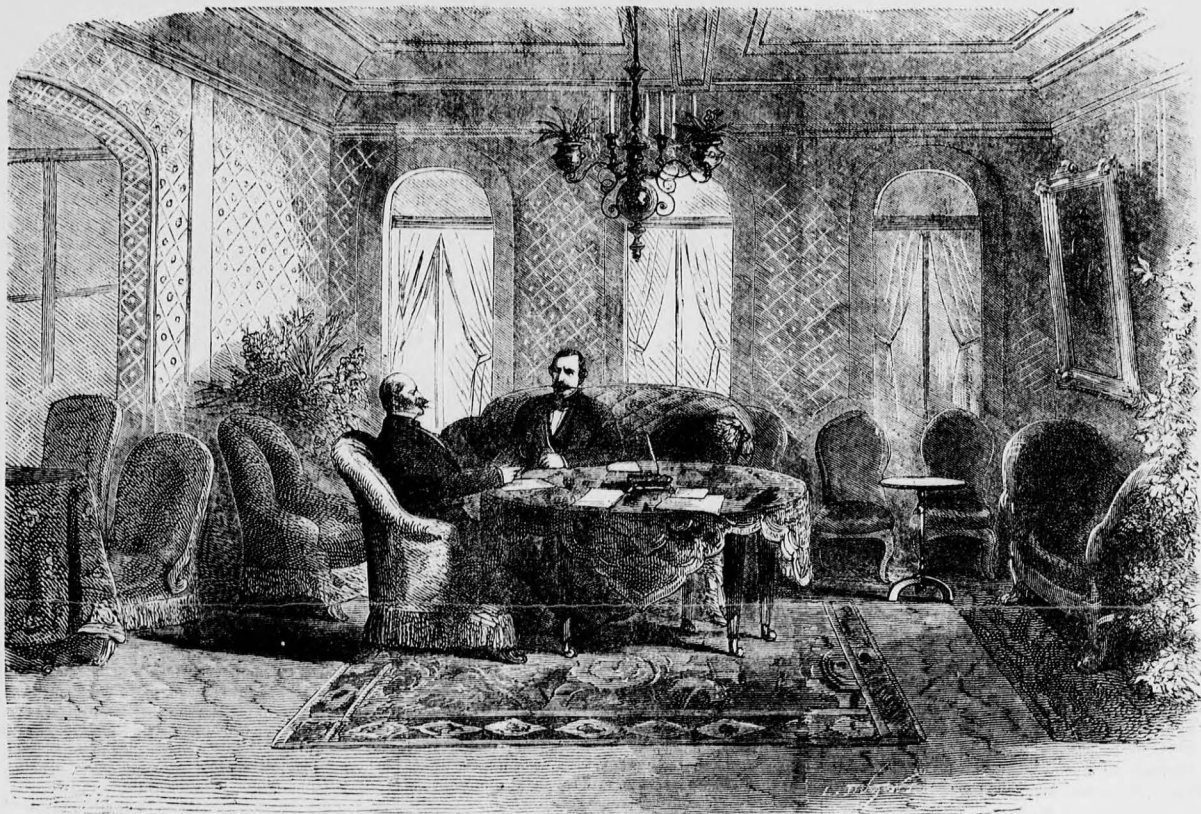
„Ne haragud ál, jó anyám, — nem tudjuk, mire lesz jó az a néhány diák szó, — okoskodik Borbála, — látod, e sárgás papíron mindjárt hasznomat veheted, mert a sorok értelme szerint Báday uram öregapám két faluját bírja zálogban, nem tudom hány aranyforintért, — és ezen folyó esztendőben lejár a kiváltás ideje, s ha le nem fizetjük, ott vesz örökkön örökké.”

„No, csak az kellene még, — pattan föl a nagyasszony, képzelődésében már hallva is Báday urannak hetvenkedését, . . . nem loptott pénzen szerezték a Lázárok vagyonukat, — tinta helyett török és tatárvér folyt érte, határkönek tatárírejt rakhattak volna be a Lá-

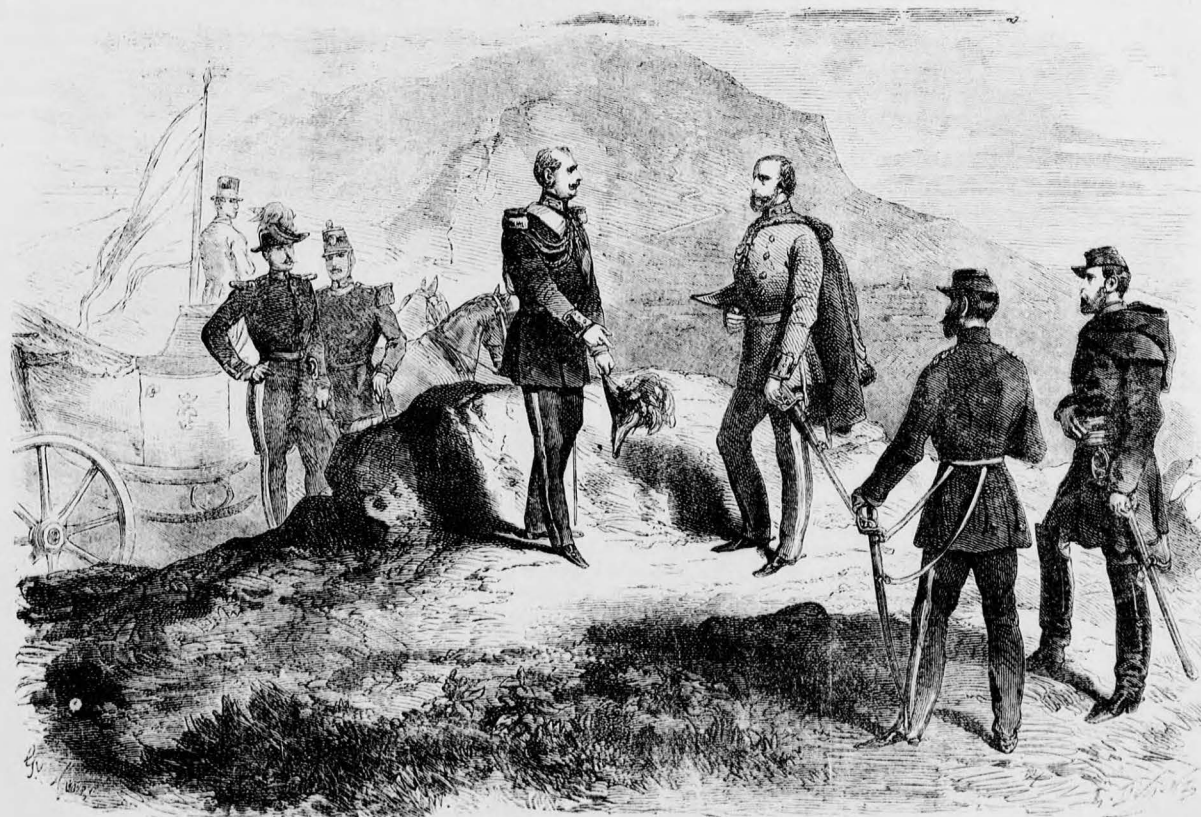

Stephanie, bádai nagyhercegnő palotája.

III. Napoleon és a porosz regens herceg találkozása.

Tábornoki találkozás Palermónál a fegyverszünet megkötése végett.

zárok, — aztán mi néhány rozsz forintért fedeljük olyan embert, mint Báday uram. Tudod-e, lányom, — kiféle nép ez a Báday Ferencz?

Borbála persze azt felelte, hogy nem tudja, mert a nagyszonyon meglátszák az igyekezet, hogy Báday Ferenczről nagy beszélhetéskéje van.

„No, ha nem tudod, Biri lányom, — beszélék én egy summában annyit, hogy már én is diáku! n. ondjak valamit, — hogy eláll szemed, szád. Ez az emberséges ember diákszóból él, veszendőbe menő pereket olesó pénzért szedeket össze, Fehérvárról Kolozsvárra rendesebben jár, mint a deszkásoláh, árendába vette a bírakat, hagymán, tinón, sánta lovon, fakó bundán, sarun tanukat vesz, megoküdteti őket arra is, hogy az oláhnak ködmenje megszólamlík és a deszkát fél áron kinalta, — dictum — factum meghozza az igazságot, és egy darab földdel eszesbedik a birtok. Három felesége volt tiz eszedő alatt, a hol a vén leánynak vagy vén özvegynek híret hallja, pokolig utána megy, elveszi, de ugy elnyüvi lélekgyötrellemmel, hogy a harmadik eszedőt meg nem éli egészében, s ha meghalt, a temetőkor már készen áll a koesi, hogy az elhunytak párját találja. Negyediknek engem szánt, a czégeres gazember, szegényen boldogult apádnak torára eljött, és buszeszókora már a fülembé sugta, hogy eljón vizgasztalónak, ha kedvem volna Bádaynévá lenni. Szerencsémre, még akkor nem tudtam, hogy édes apád botja, melyik sarokban áll, azzal vertem volna ki az undok fajzatot. Ilyen bőséges ösmeretségekben vagyunk, édes lányom, — ez az ember akarta megélni az én temetésemet; hanem, megállj, vén gonosztevő!”

A lány anyja nyakába kapaszkodott, hogy a majdnem egy szuszszal elmondott szavak föl ne lármázzák benne a régi haragot. Csókjaival elárasztá, forrón összelelekezett vele, hogy némi szünetet tartva az izgalom lankadjon.

„Fia is van a vén orgazdnának, keresztül-mászkalta az idegen országokat, a mi fiatalúgnak fitymálja, ezért veszett híre szaladt hamarjában, s a hol lányos háznál látják, káposztáskövel támasztják be a kaput, hogy be ne lökhesse.

(Vége követk.)

A bádeni találkozás.

Napoleonnak találkozása a porosz regensherczeggel s a többi német fejedelmekkel — mint tudva van — a mult hónap közepén történt Baden-Badenben. Azóta még folyvást e találkozással foglalkozik az egész politikai világ, mindamellett a történetekről ugy látszik legkevesebb biztos tudomásuk van. Nekünk nem lévén földadatuk a politikai titkos szövöszékek coullissái közé tekintni, hogy mit fog eredményezni e találkozás? legkevesebb sem törjük rajta fejünket. Egy szellemes politikai journalistának — a P. Hirnökben — arra vonatkozólag ugy is azt jegyzi meg: „A lapok egy része ugy van azzal a Bádenel, mint az ifju ember azzal a paddal a nyárfa alatt, melyen a kedvesét először megpillantotta, nem ül már ott, de ő mindig keresi lábnyomát a fűben. A bádeni

nyárfaik alatt is ült egy kedves asszonyaság a béke; legalább azok a királyok, a kik ott mulattak, azt állították, hogy az asszonyaság neve: béke — a királyoknak pedig hiúni kell.

A tisztas asszonyaság nem ül már ott a nyárfaik alatt, udvarló! síncsenek jelen, kik őt hazakisérték és a kik egyre ábrándoznak róla, nemesak maguk, de meghittjeik is, kiknek a csodanő bájait elbeszélék. E benső meghitték ismét elbeszélék az ő meghittjeiknek azt a sok szépet a mit hallottak, míg végre az újságírók fülebe jutott s most ezek is ábrándozznak a csoda szépről... kiki a maga módja szerint. sat.“

Napoleon a mint Bádenbe megérkezett, a Stefanie herczegnő-féle palotába szállott. E palota, mely nem rég újították meg, egészen el van különözve a többi lakásoktól s esinos kert köríti azt, áll csupán földszint s első emeletből. Erkélyeiről gyönyörű kilátás van a vidékre. E palotának nagyteremében fogadá el Napoleon a porosz regensherczeget, kivel egy óraig volt együtt. Másnap történt a többi német fejedelmekkel találkozása. Képzünkön III-ik Napoleon s a porosz regensherczeg alakjai láthatók s a ugynevezett confentriális terem belsejében.

—e—

Emlékezés gróf Széchenyi István döblingi életéből.

Minden szót, mit a nagy ember mondott, meg kell menteni a feledségtől, mert az ő szavai, mint a Sibilla könyvé, mindig valami jelentőséget foglalnak magukban.

Tudják önök, hogy a szentvéd sohasem ment ki a szabadba, döblingi tartózkodása alatt. Okait nem tudják, vagy hogy később fogjuk azt megtudni.

Sokan kérdezték, hogy mért nem megyen ki legalább az intézet kertjébe? Mire egyiknek ezt felelte a gróf.

„Nem akarok mindenféle emberrel találkozni, kivált a német bolondokkal, kiknek legnagyobb része valami philosophiai tételen bolondult meg, és itt is azon gyötörődik. Nem szenvedhetem az egyoldalúságot, még bolondban sem. A multkor egy szerencsétlen magyar járkált a kertben, sokáig járkált egyedül, utóbb fölkiáltott hozzám az ablakra: Ime, — mondja, — szegény Széchenyi! szenved, mert lelkét a haza fájdalma bántja! A magyar ember tehát még megtörött lélekkel is gondol a legszentebb eszmére, a hazára, — míg a német mindig egy malomban örül. Hígyjétek meg nekem, a német, tudósnak is szenvedhetlen, hit még bolondnak!“

Lapunk olvasói emlékeznek mult fél évi képünkre, mely a legnagyobb magyart akkép ábrázolja, mint galambjai hozzárepülnek a szőlőlombbal árnyékolat ablakba. A fűrtök érsekora a verebek sohasem bántották a szőlőszemeket; pedig tudjuk, hogy a torkos állat ezt a csemegét nagyon szereti. Ennek is megvolt az igazi oka. Egy izben e tárgyról beszélgetett a gróf valakivel, és ezer tárgyon csapongó nagy lékkel elárasztván a kérdezőköt, a verebek kíméletességére vonatkozólag azt mondta:

„Lásd, barátom, — én e kapzsi madarakat buzaszemmel tartom jól, így még e kíméletlen állatokat is némi hállára kötelezem, és ekkép szőlőmmek békét hagynak. Hidd el, nem nagy bölcsesség kell ehhez, — de még kevesebb ahhoz, hogy az embereket lekötözzék józan kívánságaik méltánylásával, és az ember bizonyosan lenne annyira hállás, mint egy pár döblingi veréb!“

A szerencsés félreértés.

(II. József császár életéből.)

(Vége.)

Most Mária lekisérte a lámpával a lépcsőzeten; nem mert megkérdeni, ki legyen; hanem kűm az ajtónál utána kiáltott: El ne felejtse, a mit ígért!

„Nem! semmi esetre sem!“ felelt a császár s meglegedetten tért vissza ily kalanddal a várba, milyen nagy urakkal csak ritkán történik és a mit legtöbbször kőszakarva kerülni szoktak.

Miődn Mária szobájában ismét egyedül volt s varrőasztalánál ülve, szép kis fejét fehére kezébe hajtá, megbánta az ismeretlen iránt tanusított nyíltszívűségét, és félt hogy az általmára leend. Azonban mind ezen aggyalokkal csakhamar felhagyott, mert „az ismeretlen oly őszinte volt, oly résztvevőleg beszélt, és oly szerény volt!“ — mondogatta mindig magában — „ő mindenesetre becsületes ember s szavát fogja tartani!“

E reménytel s azon vigasztalás fekküdt le, hogy kedves Józseféről nem sokára tudósítást fog nyerni, s a szendén szunnyadozó leánykát nyájias álom ringatták el.

A császár még egész este látta szemel előtt lebegni az ifju leányt gyermeki jószívűségével; szerelmi vonzalma József érkeire nagyon hatott, de az is ép oly gyorsan elmulhatott volna, a mint hogy egy repülő pillanat műve volt, ha szívet a leány iránti önzetlen jó akaratának nemesebb érzelme nem heviti.

A császár az egész estén feltűnőleg szórakozott volt s környezete nem kevésbé nyugtalanodott, miután a császár mindén egyes szavára, kedélye- és taglejtéseire irányzott legfáradtságosabb figyelem mellett sem sikerült nekik, hogy e szórakozottság indító okára rájölessenek. Némelyik gyanus szemekkel s titkos félelemmel kísérte őt, hogy tán uralkodója olyas valamit tapasztalt, mit a szív ritkán szokott megvallani.

A császár a kereskedősegédnek nevét s a házat, melyben tartózkodik, jól megjegyezte, s hogy ei ne felejtse, a várba visszajövele után azonnal felírta.

Másnap Hallermund kereskedőt magához hívatta.

Ez megjelent s nyugtalanul, kíváncsian várt az előteremben.

Kevés idő múlva bebecsáttatott.

Hallermund mélyen s reszkette hajtá meg magát; a császár őt igen nyájasan fogadá s több közbevetett beszéd után, annak fonalát a kereskedés jelen állására vitte.

Azon leereszkedő tulajdonság, melyel a császár a kereskedővel mulatott, emezt bátorságában szilárdítá, annyira, hogy némely a kereskedésre jötökony kormányrendeletéről igen szabadon elmélkedett.

„Köszönettel tartozom önnek a figyelmeztetésért, s ezt felfogom jegyezni! — mond a császár. — „Azonban most más mondani valóm van. Önnek kereskedésben ugyanis, van egy segéd, ki Gerbert Józsefnek hívják!” —

A kérdezettnek feltűnő volt, hogy a császár e fiatal embert és pedig nevén nevezve ismeri.

„Igen, Felséges uram!” — folytatóá ő.

„Miféle ember ő?”

„Nem szolgálhatok vele. Mesterségét jól kitanulta, hűség, szorgalmatos s a mellett példás viselet; ugy szólván, éveikhez képest igen szilárd. . .

„Kedves előttem!” — vágott közbe a császár — „de kik az ő szülei és van-e vagyona?”

„Atyja meghalt; s a mint tudom, anyja L*-ben egy hűgánál lakik; vagyona bár kevés, mégis annyát olykor némi pénzsegélyvel is gyámolítja!”

„Az mind becsületére válik!”

„Volt neki itt egy gazdag nőtlen nagybátyja, ki mintegy 14 napja meghalt. Ő e nagybátyjáról vélt örökölni, mint az neki gyakran ígérte is, és maga akart kereskedést nyitni, de nagybátyja — Isten tudja, hogy történt! egész vagyonát egy klastrom számára hagyta!”

A császár meghökkent. Hallermund megijedt és hallgatott.

„Csak tovább!”

„Nincs több mondani valóm róla Felség! mint az, hogy én őt, jelleme, szilárdsága és példás magaviseletéért igyekszem továbbra is megnyerhetni.”

„Köszönettel tartozom önnek az adott tudósításért!” — mond a császár — „nem akarom önt üzletétől tovább is feltartóztatni. Isten önnel! De küldje hozzám holnap tizenegy órákor a fiatal Gerbertet!”

A császár következő napon mindenesetre akart vele beszélni, miután a rendőrfőnöknek szoroson meghagyta, hogy róla, de különösen a leányról, annak életmódja s általában körülményeiről őt tudósítsa.

A tudósítást a császár azon este bevé, midőn Hallermunddal beszélt. Ez utóbbinak észrevételei tökéletesen megegyeztek a rendőrség tudósításaival, és Börner Mária róli tudósítása is ugy hangzott, hogy ő fedhetlen erkölcsös életet él és ernyedetlen szorgalma s példás takarékosága által annyit keres, hogy abból nemcsak saját fentartását s lételet biztosítja s önszükségeit fedezi, hanem még, mint tőle telhetik, a nyomorban szenvedőn is segít.

A császár nyugtalanul várta a rendőri tudósítást; mindig attól tartott, hogy azon kedvező hatásnak, melyet ő reá Mária, külső kelleme és szerény, mégis természetes magaviselete által gyakorolt, eleget nem tehet; és minél tovább olvasta a tudósítást, szíve mindig könnyebbedett.

Midőn Hallermund haza ment, Gerbertet egy mellékszobába szólította:

„Épen most jövök a császártól!” — mond — „ki, mint ön is tudhatja, engem hivatott. Nem tudom, miért, önről kérdezősködött. Én, mint gondolhatja is, a legkedvezőbben nyilatkoztam ön felől. Ő önnel személyesen akar beszélni s holnap tizenegy órákor hozzám kell mennie. Öltözzék fel csinosan, s az időt el ne

szalaszsa. Inkább félórával előbb menjen és várjon, míg tizenegy óra lesz; akkor jelentse magát. Még egy mondanivalóm van; ugyanis, hogy ne legyen bátoratlan, de ne is nagyon bátor, mert gyakran az első esetben oly balgaságot tehet az ember, mi személyének csak árthat; másrésről pedig a vakmerő bátorság senkihez sem illik, legkevésbé pedig egy ifju emberhez, egy nagy ur előtt!”

Gerbert egész napon azon törte fejét, miért akar a császár ő vele beszélni? Minden megerősítése haszontalan volt, s a mellett sejtelméi oly kalandosak, hogy végre, mint őrés agyrémekkel, maga sem gondolt s elhatározá, az eredményt türelmesen bevárni.

Ez elszánása azon előnnyel volt reá nézve, hogy a császár előtt nyugodt lelkiállattal jelent meg.

„Ön, nemde — Gerbert József!”

„Igen, Fölség!”

„Nemde, Hallermund s társai kereskedésében van?”

„Három év óta. . .”

„Főnöke önről a legdicserőbben szólott.”

„En nem hizelek, Fölség! ha mondom, hogy sofa okot szolgáltatni nem fogok arra, hogy velem elégedetlen legyen.”

„Az mind szép és jó!” — mond a császár, — és őt erősen nézve, fél tréfás, fél pironगत hangon tevő hozzá: „de én ismerlek egy valakit, ki nem oly megelégedett önnel!”

Gerbert megijedt és színben elváltozott. Szólni, és kérdezni akarta: ki legyen az? azonban hirtelen föleszmélt, hogy az illetenség is lenne, és mélyen hallgatott.

„És a mi több?” — folytatóá a császár — „e valakinek méltó s igazságos oka van reá.”

„Fölség!” — hebegett az aggodalmas, a nélkül hogy tulajdonképen tudná, hogy mit akar tovább mondani.

„Ne vágjon szavamba s most kérdéseimre röviden és őszintén feleljen! Ismer-e ön egy Börner Mária nevű ifjú, árva leányt?”

„Igen, Fölség!”

„Mióta?”

„Nyolcz hónapja.”

„Hol ismerte ön őt meg?”

„Egy távol rokonom házában, hol néha a családnak a női munkák készítésében segíni szokott.”

„Szereti ön e leányt?”

Gerbert hallgatott és tüzipiros lőn.

„Miért nem felel? hát vétek-e egy ifjunak jó leányt szeretni?”

„Igen!” — dadogá végre az ifjú mély sohajjal.

„Ön megígérte neki a házasságot, nemde?”

„Ünnepélyesen nem ígértem. Azonban, Fölség! azt nem tagadom, miszerint több ízben nyitvánítottam neki, hogy életem legnagyobb szerencséjének tartanám, ha ő kedvezőbb körülmények közt — mint most vagyok — nőm lehetne.”

„S ő nem ellenzi azt?”

„Ugy gondolom, nem!”

„Ön csak gondolja; én bizonyosan tudom.”

Gerbert perczenkint nagyobb zavarba jött s előbbi bátorságában egészen alászállt, midőn a császár folytatóá:

„Ézért nem tud ön reá felelni, hogy kedvesét így elhanyagolhatja! Tizenny nap óta meg sem látogatta. Naponkint sováran várt

önt az ablaknál és aggódott és epekedett, hogy ön alkalmasint beteg, pedig mint látom, friss, egészséges. Mivel mentheti magát?”

A szegény ifju az ijedelemtől megkövült; honnan tudhatja a császár azon szerelmet, melyet ő mélyen szívébe zárva, még legjobb barátjának sem nyilvánított?!

A császár könyörölni kezdett a meglepettnek gyötrelmes helyzetén s gyöngéd szavakkal folytatóá:

„Legyen nyugodt! Mit én — a kereskedést illetőleg — önről hallottam, mindennel meg voltam elégedve, és lehetlen, hogy egy jó és erényes leánykát, kinek szerelmet esküdte, s ki viszont szerelmet érez iránta, oly hirtelen, minden ok nélkül elhagyhasson. Ön csodálkozik, hogy mindent oly tisztán tudok. Várjon kissé, a talányt feloldom.”

— És most elmondotta a kereskedőségnek, miként kötött ismeretséget kedvesével, s aztán csodálatra méltó leereszkedéssel folytatóá:

„Önnek menyasszonya nekem egész bizalmát ajánlotta, a nélkül, hogy tudta volna ki voltam én?! Legyen ön is őszinte, mert hisz én javát akarom.”

Az ifju megilletődve letérdelt s szemei könnyeztek.

„Álljon fel!” — mond az uralkodó — „csak Isten előtt szoktak térdelni; nem kívánok semmi alázatosságot, csak nyilt szívűséget!”

„Fölség!” — szóló Gerbert felegyenesedve — „a tiszta igazság szaván fogok szólni; s azt annál bátrabban teszem, miután nincs miért eltitkolnom pirulásom okát. Igen, én Máriaát azon pillanattól, midőn őt először megláttam, szerettem s ez nem múlt szenvedély volt; a keblemben levő első szikrát közelebbi ismeretségünk alkalmával szíve s lelke nemes tulajdonai mindig jobban-jobban hevíték. Érzelmeimnek nem állhattam tovább ellent; ki-nyilatkoztattam irántai szerelmemet és viszon-szerelmét kértem. Ő nem tagadta meg s most erős határozatom volt: nőül venni őt. A kilátás közel volt. Egy gazdag s nőtlen nagybátyjának ígérését bírtam, hogy halála után összes örökségét reám hagyja s ezen örökséggel szándékoztam saját kereskedésem nyitni, és Máriaát az oltárhoz vezetni. Szorgalom, takarékos-ság állapotunkon könyithetőnek s mindkettlen boldogok lehetünk. De ah! másképp ütött ki a dolog! Nagybátyám, nem több három heténél, hogy meghalt. A hagyományról értesít és minden reményemet s szerencsémről jövőről tervemet szétrombolá. A Máriaával leendő összeköttetésre még gondolom sem szabad. Sokat gondolkoztam, mi tevő legyek? Végre elhatároztam, örökre kerülni őt, bár megtörjön is szívem fölötte. Így tán idővel ő is el fog feledni engem. Sokszor akartam neki e rendíthetlen határozatomat nyilvánítani, s tőle örökre elválni, de valahányszor már az uton voltam, soha sem bírtam anyni önerővel, hogy hozzá fölmenjek. Szívemet a kétségbeesés és reménytelen szerelm gyötrelmei szétszaggaták. Így étem le kínos határozatlanságban tizenny napot, s még mindeddig nem tudom, mi tevő legyek? Legjobb lesz, — gondolám magamban, — ha őt többre soha nem látom; így legalább, látván hogy szavatartó nem vagyok, még könnyebben fog elfeledhetni.

A császár nagy figyelemmel s mély meg-

illetődéssel hallgatta végig az ifjút, s midőn végre könyei megeredtek, s elhallgatott, — kérdé őt:

„Őn tehát Máriát bizonyosan nőül veszi, ha nagybátyja vagyonát önnek hagyományozza?!”

„Igen, Főlség! az volt szilárd határozatom!”

„Hátha volna más eszköz, saját kereskedést nyithatni, mit tenne akkor?”

„Ó, akkor — akkor élttem legfőbb szerencséje meg lenne alapítva, — de arra gondolnom sem lehet. En egyedül állok a világon, pártfogó, rokon és közbenjáró nélkül!”

„Az nagy dolog!” — mond a császár nevetve. — Nem ellenzi-e ön, ha nagybátyját helyettesitem?”

Gerbert ismét a császár lábaihoz akart omlni, azonban a császár nem engedte, s mond:

„Várjon egy pillanatig!”

A császár, író asztalához ült s pár sort írván, azt az ifjúnak átadta e szavakkal:

„Vigye ezt a pénztárba s a pénz saját tözserletére nyugtatvány mellett vegye fel!”

Tizezer forintról szólt az utalvány.

„Felét önnek s menyasszonyának nászajándékul adom; — folytatta a császár — „máskik felét tíz év múlva kamat nélkül visszafizetheti az udvari jövedelmi pénztárba.

A meglepetés és öröm, mely Gerbertet elfogá, majd nagyobb volt, mint előbbi szomorúsága és levertsége. Szóhoz jött, hogy háláját elrebege. A császár őt elbocsátá azon határozott ajánlattal, hogy menyasszonyát erről s jelenlegi helyzetéről még ma este hét óráig tudósítsa.

Gerbert megígérte, s a császár nevetve mondá:

„Jól tudom, hogy nehezen fog esni önnek oly hosszas hallgatás után megszólalni; azonban okaim vannak, hogy ezt határozottan megkivánjam, s e mellett meg is maradok.”

Alig kezdett alkonyodni, a császár multkori öltözetében, mint két nappal az előtt, indult az elhagyott leány lakása felé.

A felső emeletre érve, kopogtatott az ajtón s Mária felé kérdé: Ki az?

„Tegnapielőtti látogatója!” volt a felelet.

Mária félretelvé a zárt, kinyitá az ajtót s gyorsan kérdé:

„Jó hírt hozott e?”

„Mindenesetre!”

„Tehát Gerbert nem beteg?”

„Nem bizony!”

„Ah!” — sohajtott Mária — „és hogy tud ő ily soká kimaradni?”

„Erős okai voltak.”

„És mitéle okok azok?”

„Ó vőlegény!”

„Jézus Mária!” kiáltott a leány s kezével homlokára ütve, egy székre esett.

„Az Istenért, keljen föl és kérdezze meg, ki a menyasszony?”

„Nem akarom nevét tudni. A hűtlen!”

„Kedves leányka! a menyasszonyt Bör, ner Máriának hívják!”

„Árulás, gyalázat!”

„Egyik sem!” vágott közbe a császár; s melléje ülve, megfogta kezét s előadta neki, mily szerencsétlen lón kedvese, az örökség füstbe ment reményiségével; azonban a csá-

szár arról esetlegesen értesülvén, saját kereskedéséhez megkivántató pénzüsszeget nyújtott neki, s ő most maga fog önhöz bizonyosan eljönni, hogy vallomását megerősítse, és önnel örökre egyggyé legyen!”

„Áldja meg az ég a jó, a nagy császárt!” kiálta Mária mélyen megilletődve s kezeit összekucsolá.

E pillanatban örömmittan sietet Gerbert a szobába s a császárt észre nem véve, kedvesének karjai közé rohant.

„Ó Mária!”

„Ó én Józsefem!”

„Ah, mennyit szenvedtem tizenegynap óta! Nagybátyám — —”

„Már mindent tudok!” — esett szavába Mária.

„Te? és kitől?”

„Ezen urtól!” — s rámutatott a császárra, ki a sötét szobának egy szögletében a boldog pár tiszta szerelmének jelenétén gyönyörködött.

„Ki legyen ön, uram?” kérdé Gerbert kissé félénken.

„Nem ismer-e ön?” — kérdé József s az ablak felé közelegett, hova még a lemenő nap végsugarainak fénye világított.

Gerbert inkább beszédéből, mint arcvonásaiból ismerte föl jeltető uralkodóját s megdöbbenve kiáltott fel:

„Ó ég! a császár maga!”

„Igen, az vagyok!” folytatta a császár — „eljöttem ön menyasszonyához, hogy meggyőződjem, vajlon ön adott ígérteit teljesítette-e? Ön, mint becsületes ember, megtette azt; és ön, (Máriához fordulva) bizhat az ő szavaiban; ő nem könnyű próbatétlen áll, midőn szívének csakugyan hatalmat kell vennie. Azonban a szerelmeknek tanura nincs szükségök, s én önöket magukra hagyom.

E szavak után a császár oly gyorsan hagyta el a szobát, hogy a szerelmes párnak még ideje sem volt elég, hogy háláját nyilvánítsa, vagy legalább elkísérje.

Nem is kell említenem, hogy Mária és Gerbert egymásnak az oltárnál nemsokára örök szerelmét és hűséget esküdtek; és hogy a nemeskeblű uralkodónak nem volt oka ez emberbaráti tettét megbánni.

M. után, B—ő. I—.

Palermo.

Siciliának fővárosa Palermo, mi Páris Franciaországak, az Palermo Siciliának. Palermo lakosainak száma mintegy 190,000. Palermo székhelye a siciliai főnemességnek, s el lehet mondani róla, hogy a szigetnek irány- és hangadója, mint Páris Franciaországnak. Palermo élénk város, s szép épületekkel s több erődvel bír, melyek közt a palazzo reale (királyi vár), legjelentékenyebb, — nagy kikötője világító tornyával s ágyútelepével mintegy 3000 lépésre fekszik észak felé a város-tól. Kisebb kikötője a város keletészaki részét érinti. Garibaldi csapatainak berontása, de főleg a nápolyiak részéről történt bombázás miatt közelébb sokat szenvedett e város, melynek bírása eldöntő volt a jelen siciliai hadjáratban.

Tábornoki találkozás, a fegyverszünet megkötése végett Palermonál.

Palermo bevételre s a város bombázása után, mindkét tábornok ohajtott volt a fegyverszünet megkötése, részint hogy a halottakat eltemessék, részint hogy a sebesültek a szükséges ápolásban részesíthetessenek, s a kiáradt katonák egy kis pihenéshez jussanak. Letizia tábornok Nápolyba utazott a nápolyi királyljal értekezlet végett, honnét visszatérve, jun. 3-kán kocsin s a parlamentairi fehér lobogóval indult a találkozás kitzített helyére, hol a további fegyverszünet megkötetett.

Képtünk a találkozás helyét s a két ellenfélnek itt megjelent tábornokait s kíséretét ábrázolja.

—e—

Vegyes hírek.

+ A kegyeletlek korát éljük! Mint-ha bold. Széchenyinknek az „üdvözléldől” irt munkáját csak most kezdenők felfogni valódi jelentőségében. Közelébb Szegszárdon is elhatározzák, hogy Garay-szobrot emelnek. Ez úgynek az ottani kaszinó egylet állt élire.

+ Gr. Teleky Sándor, Palermo ostrománál kapott sebében, hosszas szenvedés után meghalt. Az elhunyt, igen mozgalmas s kalandteljes életet élt; már kora ifjúságában részt vett a spanyol örökösödési háborúban s azóta is harez- és kalandszomjas lelkének vágyait követve, sok hányattatáson ment át, míg utóbb Garibaldi expeditiójához csatlakozott s itt kevéssel halála előtt ezredessé nevezetett ki. Most... idegen föld takarja hamvait!

+ Egy világghírű klarinétos, Beletti fog jövő héten hangversenyt adni, melyben az itt levő olasz opera társaság minden jelesebb tagja részt veend. Beletti ur a klarinét „szerencsétlen” építhetőnek alkalmasint más versiot adand.

+ A bukuresti magyar opera társaság igazgatója nagyban elszámította magát. Eddig mintegy 6000 ft. deficitre van kilitásu. Most Jekelfalussy veszi át az igazgatást; hogy egymaga olaszul énekel az egész társaságban, azt már tudjuk, a financialis zavaron hogy fog segíteni, azt majd... meglátjuk!

+ A sárospataki 300-dos ünnepélyre Pestről is számosan mentek, a nemz. színház is küldött képviselőket — különben ez ünnepélyen több külföldi fejedelem, sőt maga az angol királyné is képviselve leend.

+ A nemzet i színházhoz gr. Ráday Gedeon ur helyére Nyéki Mihály es. kir. tanácsos ur van kinevezve ideiglenesen. A „Hír” e szoban „ideiglenesen” egy kis vizsgatástal talál.

+ Azon kétezzer forintot, mely a Széchenyi gyázmiséjére Pestről Bécsbe menni szándékoztak — de közébejött akadályok miatt itthon maradtak — uti költségeiből fönmaradt, a rendezők a Széchenyi-szoborra adták át az akademiának.

+ Konstantinápolyban az óhitű törökök, felboszankodva a miatt, hogy a nők fátyol nélkül kezdenek járnai, egy ily fátyolzatlan arcú török hölgy kocsjátkövel dobálták meg. Már az igaz, hogy veszedelmesek

is azok a fityolozatlan arczok, de csak ugy ha... szépek!

+ A már kétszer gyűlésezett Kisfaludy társaság, anyi életjelt már adott, hogy Kazinczy Gábor, Moliere vigjátékainak további fordítására szólítja föl. Eredeti szépirodalmunk fejlesztésére majd gondot viselnek ugy is, lelkes (!) kiadóink!

+ Török Pál pesti lelkész f. hó 4-én szenteltetett föl a dunamelléki h. h. egyházközség püspökévé, szintén ez ünnepélyes alkalommal avatott föl főeuratori hivatalába gr. Ráday Gedeon ur. Ez egyszerű de lélekemelő ünnepélyen, több kath. lelkész s a pesti szerb egyház papja is jelen volt. Az új választottak tiszteletére az „Europánál“ adatott lakomán 150-en vettek részt, mely alkalommal a megválasztottak, s a protestantismus több bajnoka és Bartakovics egri érsek ő n. méltóságért lelkes fölköszöntések tartattak. Este pedig Török Pál püspök és Ráday G. gróf főgondnok uraknál a fiataltság, nagy néptömeg kíséretében, fáklyás zenével tisztelgett, mely alkalommal fűdőző beszédek tartattak s a „Szózat“ és „Hymnus“ elénekeltetett.

+ A pesti redout épület, egyike lesz a főváros legszebb épületeinek; mór-byzanti-idomban fog az elkészített, s e czébra a község tanács millió forintot szánt. Az építéshez nemskára hozzáfognak.

+ Kron Fülöp hazánkfia, ki külföldön mint a magyar emigráció egyik tagja, huzamos ideig tartózkodott, jelenleg hazájába visszatérhetve, valódi művészi besú képeket hozott magával, melyekből (tán a Tigris szülőföldjében) kiállítás rendezni szándékozik. Képei a világhírű festők remekeinek legsikerültebb photographiai másolatai. Minden festészeti iskolából vannak itt remekok; Raphael, Rembrand, Murillo, Guido Reni, Rubens, Titian, Leonardo de Vinci, Carlo Dolce, Coreggio, Vernet Horace s. a. t. világhírű remekökön gyönyörű másolataiból egész képesarnokot állíthatni össze. Egyes képek ára 2 ft. Kron Fülöp remek képtárát ajánljuk a művészet kedvelőinek figyelmébe.

+ Az az egér mely a badeni tanácskozást kihallgatta, fölfedeztetett. Napoleon császár — mint tudva van — Baden-Badenben a megholt Stephanie nagyhercegnő palotájában volt szállva, s e palotát ügynökei s párisi kárposok által, elfogadására jó előre átalakíttatá. Azon teremben, hol a fejedelmeket elfogadá, egy elrejtett fülkét készíttetett, melyben egy gyorsíró, Napoleon s a fejedelmek közötti beszélgetést egy szőig följegyzé. E rej-

tek — vagy is a kérdéses egér — csak Napoleon elutazása után fedeztetett föl.

+ Emilia „Magyar nők évkönyvé“re nyitott előfizetést. Ez évkönyv a rendes naptáron kívül 24 írónőtől hozand szépirodalmi s egyéb dolgozatot. Adni fogja öv. gr. Széchenyi Istvánnal s 12 híres magyar nő arczképét, ez utóbbiakat történelmileg hű jelmegjelenésben. Előfizetési ára fűve 1 ft., díszkötésben 2 ft. Az előfizetések „Engel és Mandello“ nyomdájába küldendők.

+ Gyiván, Komárommegyében, egy régi funduson egész kis Pompejit födöztek föl, van ott annyi temérek urna, csontváz, kopja, lándzsa s. a. t. hogy régiségbuvárainknak ennél gazdagabb aratásuk aligha volt.

+ Öreg Dumas Sándor, ha mind elolvassá azt a mit írt, vagy a mi neve alatt megjelenik, éhen s szomjan halha meg; mert sem evésre sem ivásra nem jutna ideje; sőt még az alvást is meg kellene vonni magától, ha mindazt, mi neve alatt megjelenik, legalább is rendeznie kellene. Legújabb kirándulásának előestéjén így szolt munkatársaihoz, kik egész hadsereget képeznek körülé melynek ő a vezénylő tábornoka: Barátim s tollfegyvertársaim az Urban! Franciaországban, a mi édes anyánknak, ki irodalmi kenyerét tőlünk várja, nem szabad éhezni, a miatt, hogy mi eltávoztunk. Önökre hagyom közös jegyünket. Gyarapodjanak e közös jegy alatt, s oda fejlődészek az ügyet, hogy a távollévő Dumas-t mindenütt jelenlővőnek tartásuk és emlékezzenek meg harcziáltságunkra: Alineas et panaches! (Sorokat és tollakat!) Ekként szolt Dumas nemes tűzzel s a gyülekezetet, térdien jegyezgeté már is a feledhetlen szavakat! Dumas nyugodtan távozhott, ő jól tudja, hogy a világ nem fog szükségét látni sem regények sem drámákban, melyek neve alatt fognak megjelenni. Ő, mint jó hadvezér, biztosította a háta mögötti tért s csak azután csapott fel Garibaldi történelmének, kit már is mysticus egyéniséggé tón Párisban.

Mi hir Budán?

— Folyó hó 5-én reggeli öt óraker gyönyörű szírvány látszék az égen nyugot felől. Már most ebből tessék kijövendőni, hogy a bécsiek várnak-e tőlünk valamit, vagy mi a bécsiektől? — aztán családias esetben mi esalatozunk-e várakozásunkban vagy azok? (Kinek egyéb dolga nincs, feszegetse.)

— Nápolyin az emberek nem akarnak himni az igéretnek. Túl tett a magyar em-

ber a nápolyin is; mert a mint a színész a színpadon ette a esibét, a szűrés atyafi nevetve mondja szomszédjához: Most azt kellene ám elhinnünk, hogy esibét eszik, — pedig csak csöpi; s ha velem etné meg, még akkor sem hinném, hogy esibe; mert, szomszéduram, csak mindig hunczuta — komédiás!

— A multkor irtuk, hogy két zsidólap Pesten, — most olvassuk, hogy harmadik is lesz. Az egyik azt hirdeti, hogy ő és elvrokoni vissza akarnak menni Jeruzsalembe (Jól van, maguk menjenek, csak a pénz hagyják itt!) — A másik magyar akar lenni, — (az érettségi vizsgálatot tegye le). A harmadik, se ide, se oda! (Ez legbizonyosabban készülhet, vagy egyre vagy másra!)

— Tegnap egy kertészboltnal szolt árultak, egy fűrtöt öt forintért, és valami pénzkirály meg is vette. Becsületes ember csak akkor eszi az ilyent, mikor egy garasért kapja és éret. Ez a különbség egy pénzükepez és a becsületes ember között.

— Pesten egy másik casinót is terveznek, írók, ügyvédek, orvosok, művészek és más efféle diákos emberekből. Helyesen van, hogy az intelligentia összevergődik, és hogy diákul mondjunk valamit, — olyan embereket kell csak bevinni, kik a pátriát nem szokták declinálni!

— Előfizetőink között föltűnő a lelkészek száma. Isten hozta a jó tiszteendő urakat, kik kívánják, hogy az Uristen minden imádságukat meghalassa még az idén!

— Bukarestből érkezett tudósítások szerint, Havi színigazgatónak sok baja van Jekelfalussyal; mert nem igen akar magyarul énekelni. Erre fölkiálthatnánk: Ó, Jekelfalussy! hanem talán most már a jó ur már meg is tagadta derék apjának nevét? no, akkor aztán nem azt mondjuk: Ó Jekelfalussy; hanem: O, Jek!

— E rovatnak írója ma Balaton-Füredre utazik négy hétre, és a „M i hir Budán“t önnét írja. Ne ijedjenek meg önök, ugy is sokféle vizsátság van a világon, Zala megye is legszebb — S o m o g y v á r m e g y é b e n.

— A Vezuot, mint a hirlapok írják, kiadták haszonbérbe, s a látogatókat megadóztatják. Az ilyen dolog csak Nápolyban történhetik meg, hihetőleg rajtuk is megtörténik az a csuda, hogy olyant is kapnak, a mire, — hogy diákosan mondjuk, épen nem — p r a e n u m e r á l t a k !

Megjelent és Pfeiffer Ferdinand

könyvkereskedő által minden könyvkereskedésben kapható új regény

„Pörös atyafia k“

Vas Gerebentől.

Két kötet, ára 2 új forint.

A kik postai úton kívánják megrendelni, harmincz új krajczárral többet méltóztassanak küldeni, s a példányokat Pfeiffer Ferdinand könyvkereskedése azonnal megküldi.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Vas Gereben, lakása Sebestyéntér 3-ik szám. Kiadó Werfer Károly.

H I R D E T É S E K.

A cs. kir. szab. biztosító-társaság Azienda Assicuratrice Triestben,

mely 1822-ben alapított, s 1823. évi martiustól fogva hatályban van, s így az ausztriai birodalom legrégebb biztosítótársasága, és első mely Magyarországon működését érvényesíteni kezdé, — nyújt:

Biztosításokat

Tökek- és járadékokra egy halál- mint életesetekre, minden képzelhető módok közt, ugymint:

- 1. Tökekről biztosításokat,** a biztosított halála esetére, egy előre meghatározott időközben, vagy annak lefolyása után, vagy végre bármily időpontra; és pedig vagy egy, egyszer mindenkorra, vagy egy évenkénti korlátozott vagy korlátlan lefolyásával az időknak, fizetendő jutalmokban.
- 2. Tökekről biztosításokat** fiatal egyének kiházasítására, vagy ellátására feltétlen, — vagy feltétlenül, ha azok gyámja a 24-ik év betöltése előtt elhal.
- 3. Járadékokról biztosításokat** fiatal egyének számára, egyszerre tőke-betevés vagy évenkénti járulékok által, bizonyos életkorra kihatólag, meg- vagy meg nem térítése nélkül a járulékoknak beléptével a halálesetnek, a meghatározott évek száma lefolyása előtt.
- 4. Holtig tartó életjáradékokról biztosításokat,** akár egyszeri tőke-betételre, vagy évenkénti járulékokra, az életjáradék bekövetkezése pillanatáig.
- 5. Tökekről és járadékokról biztosításokat,** egy bizonyos meghatározandó egyén javára, a járadékok visszatérítésével a biztosító halála esetére, ha az első az utóbbi előtt meghalna, — s több ily esetben; mely ugy az aláírt képviselőknél Posten, valamint számos ügyökeiknél az országban, a legkészségesebben utasításokat adtnak.

Magyarországi képviselőség

a cs. kir. szab.

Azienda Assicuratrice-nek Triestben,

REACH J. OPPERMANN H.

(Ügyszoba: Pesten, Bálvány utca 4-ik szám.)

36 1-3

ÁSVÁNY-VIZEK,

1860-diki töltés, ugymint:

Adelheidi-forrás,
Bartfeldi,
Bilini,
Borszéki,
Buziási,
Carlsbadi Schloss-, Mühl- és Sprudel-ásványok,
Czigelkai,
Eger Franzensbruni sós- és rétforrás,
Friedrichshalli,
Füredi,
Giesshübli,
Gleichenbergi Constantin-forrás,
Halli Jod,
Johannisbrunni,
Ivandai
Kissingi Rákóczy,

Klausni acélosviz,
Luhatschovitz,
Marienbadi Kreuz- és Ferdinánd-ásványvizek,
Budai keserűvizek, Böck, Neuwert és Hildegard források,
Parádi,
Preblau,
Püllnau keserűvizek,
Pyrmonti acélos-vizek,
Rohitschi,
Selti,
Sullguli,
Spaa-acélos viz,
Szulini,
Szolyvai,
Wildurgi, — valamint:

Karlsbadi Sprudel-só,

üvegesékben, mintegy 1/2 és 1/4 fontnyi tartalommal, mely het-nként az illető ásványvizek igazgatóságától közvetlenül érkezik, és így azokat mind friss, valódi és olcsókat ajánljatja

SEYFFERT KÁROLY,

fűszer- és ásvány-víz kereskedése a „3 futóhoz”
Nádor-utca 1. sz., a Tigris vendéglő áttelendben.

34 2-3

T. cz. sorsjegyeveőimet ezennel tisztelettel értesitem, hogy a július 2-án történt húzásában

a hitelintézeti sorsjegyeknek

1 nyerészsám 40.000 forinttal,

12 „ „ 3.000 „

12 „ „ 125 forinttal nálam adattak el.

Ennélfogva ezen nyeremények tulajdonosait felkérem, szíveskedjenek e nyeremények végett, melyeket én lehetőleg olcsón escomptirozok, — magukat nálam jelenteni.

E hó 16-án fog megtörténni Bécsben:

a hg. Salm-Reifferscheid sorsjegyek

16 dik elsorsolása,

26.250 forint főnyereményyel:

Továbbá 33-dik elsorsolása a **gróf Waldstein-sorsjegyeknek,**

26.250 forint főnyereményyel:

Augustus 1-én a **gr. St.-Genois sorsjegyek** húzása leend,

23.500 forint főnyereményyel:

és első sorsolása az

1860. évi cs. kir. kölcsönnek,

300.000 forint főnyereményyel.

Ilyen, valamint, minden másnemű státus- és magánpapirokat, arany- és ezüstpénzeket megvesz és jutányos áron elad

Philippar József,

váltószobáj: Pesten, mátyás-utca, Ürményház.

37 2-1.

BÖHM és KÁNYA

Józseftér 10. szám.

ajánlja le szállított árakon:

Francia mousselin 2 volans-ruha	20 fról	12 fra.
„ Jacomet „ „ „	17 „	10 „
„ „ „ „ „	15-14	9-8
„ Aquilles és volans-ruhákat	10 fról	4 fra.
„ Zérna-barége	„	30 „
„ batist	„	24 és 30 kr.
„ francia Jacomet	„	30 „ 35 „

Továbbá gazdag választékát a sima és hímzett valódi kínai krepp kendőknök.

33 2-3

Tapeten-Lager
GEORG RUSTER in PEST
Dorotheagasse 5. vis-à-vis dem Wurmhol

WERFER KÁROLY műnyomdájában megjelent és kapható:

BERZSENYI DÁNIEL

életnagyságu arczképe, ára 2 ft. ausztr. értékben.

HUNYADI LÁSZLÓ HALÁLA

szinnyomatban, ára 3 ft. ausztr. értékben.